

Pep Duran intervén a la Capella Macba amb dos grans murals de ceràmica

El temple dels records

Maria Palau
BARCELONA

Concebre una instal·lació específica per a la capella del convent dels Àngels, espai que va incorporar el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) el 2006, és tan excitant com compromès per a qualsevol artista. Si l'artista que afronta el repte és Pep Duran (Vilanova i la Geltrú, 1955), escenògraf de geni, l'espectador viurà l'experiència amb la mateixa intensitat.

Duran és el tercer artista que rep l'encàrrec d'intervenir a l'antiga església. La instal·lació, un malabarisme que fon els mons de les arts plàstiques i les arts escèniques, pivota en dos grans murs que aferren un conjunt de formes de ceràmica, una mena de biblioteca de "formes sense forma, indefinides, sintetitzades, primigènies", disposades com un jeroglífic enigmàtic de la memòria. "Són motlles del record", avisa l'artista, que mai havia treballat la ceràmica, i que ara ho ha fet amb l'ajut de Toni Cumella.

Guiat per la comissària, Chus Martínez, i sotmès a l'arquitectura i l'atmosfera del temple —"la capella no et deixa fer el que vols;

Pep Duran, ahir a la Capella Macba, amb el seu 'Retaule laic' a l'altar del temple ■ JUANMA RAMOS

tu fas el que ella vol"—, Duran s'ha agafat el desafiament com un ritual de purgació de les preocupacions i fons documentals clau de la seva carrera (Antonin Artaud, Tadeusz Kantor, William Blake, Heiner Müller, Joan Brossa...). De tot aquest magma de saviesa, n'ha fet un exercici de depuració radical que bascula entre els conceptes de construcció i de destrucció.

A recer de l'intrigant títol *Una cadena d'esdeveniments*, la peça central de la instal·lació és una estela de set metres d'alçària col·locada a l'altar de la capella. El *Retaule laic*, blanc de blancs, és un monòlit atàvic dipositari de creences i tradicions, i contrasta amb el segon mur, d'escala humana, de 170 cm d'alçària, en què la ceràmica sembla que ha estat envaïda per una plaga de corcs i fongs que l'han torturat. Aquesta segona

Una impactant estela de set metres d'alçària s'imposa a l'altar de la capella, com un retaule

peça, al lateral de la capella, de títol *Peça escrita* i que du gravat el fragment d'un poema de Francisco Ferrer Lerín, protegeix les ruïnes d'una possible civilització antiga i, rivalitzant amb el pas del temps, lluita per fer perdurar els records devastats. ■

* **Pep Duran. Una cadena d'esdeveniments.**

CAPELLA MACBA.
FINS AL 5 DE JUNY

Críticateatre

Joaquim Armengol

Un instant de 'Gos, dona, home', de Sibylle Berg, a la Sala Beckett ■ QUIM PUIG

Comportament estrany

Cicle de teatre alemany
'Gos, dona, home', de Sibylle Berg, i 'En estat d'excepció', de Falk Richter.

Fins al 12 i 13 de març,
Sala Beckett (Barcelona).

La Sala Beckett brinda una oportunitat única: dues obres escrites en alemany, contemporànies, amb un mateix

temps artístic posant-les a escena alhora. Dos directors que comparteixen tres actors, escenografia i l'equip tècnic. Com a suma, la interessant proposta de Low Cost Projekt. Es tracta de textos crítics que despleguen una actualitat cívica tan propera com dura, tan divertida com estranya. Obres que afronten i expressen la por, un dels símptomes de l'estat anímic dels nostres temps. Por a la soledat, por a perdre el que tenim, por a l'altre, por a la infelicitat, una extraordinària quimera desplegada a través de dues mirades: *Gos, dona, home* i en *Estat d'excepció*, amb resultats escènics dispers però que són d'elevat interès. Quadre escènic: finestra amb paisatges projectats, cel, arbres, pluja..., dessota un moble fosc amb calaixos, seguit d'un sofà que ressalta la vora d'una cantonada; unes línies blanques, discontinües, retallen i emmarquen el prismà amb una profunditat d'òptica tridimensional.

A *Hund, Frau, Mann*, de Sibylle Berg, ben dirigit

per Rafa Cruz: un bon text, net, sobri, sobre la incapacitat d'estimar i la desesperació que produeix la soledat, que llança un ésser als braços de l'altre, però amb un gir final que subratlla una certa moralitat, tot sota la mirada crítica d'un divertit i simpàtic gos.

Im Ausnahmezustand, de Falk Richter, dirigit per Ricard Gázquez: una família burgesa atemorida per l'amenaça exterior que els envolta, la degradació, on la dona acusa el marit de fer perillar l'estil de vida assolit, i amb un fill adolescent d'una violenta, incomprendible hostilitat. De fons, els condicionants econòmics del sistema que manlleva la llibertat.

Posades en escena brillants però que divergeixen en l'enfocament de base i en l'element clau: l'humor. Si *Gos, dona, home* és una comèdia molt ben traçada i verament divertida, no es pot dir el mateix d'*En estat d'excepció*, que mostra una excessiva seriositat i certa pretensió. El millor, però, l'excel·lent treball dels actors: Jordi Figueras ens sorprèn amb registres matisadament oposats. Carme González mostra mesura i veritat, extraordinàries composicions. Bé, Guillem Motos qui té la gran dificultat de no anar-se'n d'un personatge que resulta ser un gos, exigent treball de cos i veu, un veritable repte.

OBRES EN EL FUTUR EQUIPAMENT DE SANT ANDREU

Nova escola per al Taller de Músics

La remodelació de les golfes de Can Fabra, al districte de Sant Andreu de Barcelona, ha començat. En aquest espai, de 1.300 m², hi haurà al setembre l'Escola Superior d'Estudis Musicals Taller de Músics, que els últims dos anys ha impartit els estudis a la seu del Taller al Raval. En la imatge, la inauguració de les obres, ahir. ■ JOSEP LOSADA

